

B

Juraj Červenák
**STRÁŽCOVÉ
VARADÍNU**

Juraj Červenák
**STRÁŽCOVÉ
VARADÍNU**

DOBRODRUZSTVÍ
KAPITÁNA
BATHORYHO

DOBRODRUZSTVÍ
KAPITÁNA BATHORYHO

knihá prvá

Juraj Červenák

STRÁŽCOVÉ VARADÍNU

Copyright © 2009 by Juraj Červenák

Translation © 2009 by Robert Pilch

Cover, Illustrations & Maps © 2009 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-33-0

ISBN PDF: 978-80-86309-87-3

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-88-0

ISBN ePub: 978-80-86309-89-7

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-90-3

Juraj Červenák
**STRÁZCOVÉ
VARADÍNU**

Dobrodružství kapitána Báthoryho,
kniha první

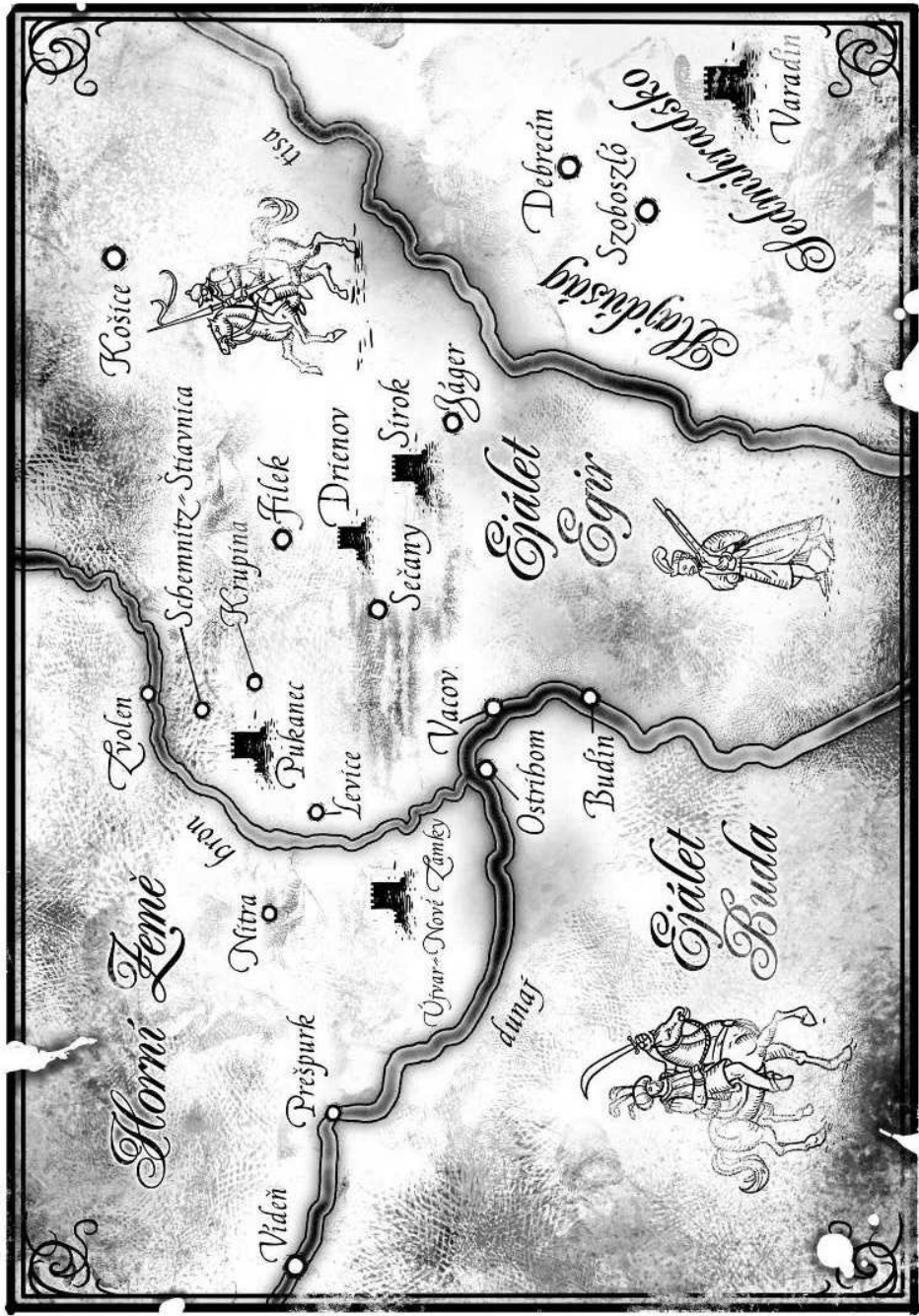
Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

DOBRODRUŽSTVÍ KAPITÁNA BÁTHORYHO

Na těchto stránkách vydáno jest svědectví o příhodách neuvěřitelných, útrapách nesmírných i skutcích udatných, jež podstoupil a vykonal slovutný rytíř a oficír armády Jeho Veličenstva císaře Leopolda I., kapitán Kornelius Báthory.

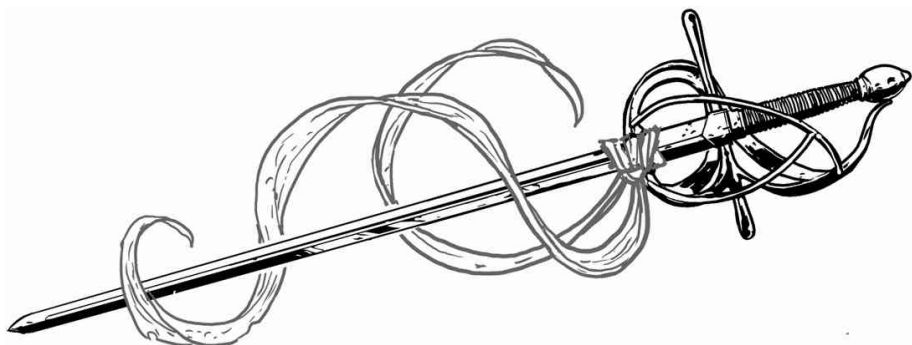
Předkládáme ctěnému čtenáři dobrodružství v krajích cizích i tuzemských, souboje s nepřáteli pozemskými i pekelnými, hojnost střetnutí tajemných, zrad mrzkých a ukrutností pohanských. Stranou však nezůstanou ani vzplanutí milostná či družnost mužná, jež v nebezpečích nejednomu křesťanovi život zachrání.

Toto je svazek první,
v němž náš chrabrý hrdina čelí pomstyctivosti pohanské.
S Boží pomocí však smrti unikne a v odpověď na podlost poturčenců
a pro spásu svého jediného syna podnikne obdivuhodnou cestu
do knížectví Sedmihradského.
Čti a žasni, vážený čtenáři, co vše na té pouti zažil.

OBSAH

HLAVA PRVNÍ,	7
HLAVA DRUHÁ,	34
HLAVA TŘETÍ,	54
HLAVA ČTVRTÁ,.....	79
HLAVA PÁTÁ,.....	103
HLAVA ŠESTÁ,	127
HLAVA SEDMÁ,	154
HLAVA OSMÁ,	176
HLAVA DEVÁTÁ,	201
HLAVA DESÁTÁ,.....	221
HLAVA JEDENÁCTÁ,	249
HLAVA DVANÁCTÁ,.....	279
HLAVA TŘINÁCTÁ,.....	303
HLAVA ČTRNÁCTÁ,.....	333
HLAVA PATNÁCTÁ,.....	360
HLAVA ŠESTNÁCTÁ,	394
HLAVA SEDMNÁCTÁ,	419
HLAVA OSMNÁCTÁ,	437
EPILOG,	443
VYSVĚTLIVKY	446

HLAVA PRVNÍ,

v níž spadne hlava první. Pravda, náš příběh se odehrává ve válečných časech, tudíž přeřatých krků bude podstatně více, avšak žádná smrt, křesťanská či pohanská, neovlivní osud kapitána Báthoryho takto dramatickým způsobem.

Ve středu 2. června 1660 krátce po úsvitu vyšel onbaši Hasan Karači ze svého stanu na louce u Tichého potoka, hlasitě zív, protáhl si údy, zapraskal klouby a nevrlym povelém zburcoval členy své jednotky. Chlapi chrápající pod prostými přístřešky z chvojí a volských kůží reagovali dvojím způsobem: Albánci a Bosňané, povětšinou mohamedáni jako jejich velitel, ihned vstávali – ještě před východem slunce bylo potřeba vykonat sabah, ranní modlitbu. S družinou však jezdilo také pět Řeků, tři Makedonci a jeden Srb, kteří, přestože byli v tureckých službách, zůstali křesťany. Jich se Hasanův rozkaz netýkal, takže jen zamlaskali, něco zabručeli, obrátili se na druhý bok a přitáhli si koňským potem nasáklé příkrývky až k uším.

Srb si ze spánku hlasitě upšoukl.

Modlitbě předcházela důkladná očista. Mladý onbaši se nejdříve vyprázdnil v keřících za táborem a pak se odebral k bystrině, jež

veselým zurčením protiřečila svému jménu. Jemným pískem ze dna potoka si vydrhl ruce až po lokty. Vytřel si ospalky z očí, vysmrkal se, zašťoural mokkými malíčky v uších a opláchl si šíji. Celou dobu vzdychal a syčel skrz zaťaté zuby – voda stékající z Dubových vrchů byla ledová. Nakonec se vyzul a umyl si nohy. Našlapuje na příbřežní kameny, aby si znovu neumazal bosá chodidla, vyšel zpátky na louku. Do svěží trávy si rozprostřel seccáde. Modlitební kobereček už byl řádně ošoupaný, takže výšivka s obrazcem výklenku nasměrovaného k Mekce se dala sotva rozeznat. Hasan v duchu požádal Boha o odpuštění a slíbil, že až se vrátí do Jágru, konečně si obstará nový.

Zatímco se v pokleku vnitřně připravoval na spojení s Alláhem, ostatní muži se také umyli a rozprostřeli své koberečky. Společná modlitba započala klaněním. Nato onbaši nahlas přečetl fatihu, první súru. Muži padli na kolena, dotýkali se čely země a soustředěně velebili Boha.

Modlili se hlavně za mladého velitele. Věděli, že dnes bude Alláhovu přízeň skutečně potřebovat.

Po sabahu se chlapi v tichosti odebrali k rozdmýchanému ohništi. Hasan ještě hodnou chvíli seděl na patách a mlčky rozjímal. Během svinování seccáde však už i jemu myšlenky odběhly k pozemským záležitostem. K snídani si dá chléb a sýr. Žádný pilaf ani kebab. Pak hrnek kávy. Pořádné silné kávy. Muži už dali vařit čerstvou vodu z pramene nad táborem...

Právě vstal, když se nad loukou prohnalo chvějivé dunění. Hasan polekaně švihl pohledem k čedičovým skalám na severu. Že by ty prokletí džaurové z Fileku porušili dohodu a rozhodli se nečestně zaútočit?

Také ostatní muži se neklidně rozhlíželi. Dokonce i křesťanští lenoši konečně vylezli z pelechů, mžourali kolem sebe, rychle se obouvali a sahalo po zbraních. Hasan se už už chtěl rozběhnout do stanu pro pistoli a šavli, když se zvuk podivně zlomil a on náhle pochopil, že se nechal oklamat ozvěnou. Ve skutečnosti se hřmění kopyt blížilo z opačné strany.

Obrátil pohled k jihu.

Zpoza husté doubravy v ohybu cesty vyrazila početná skupina jezdců. Hasan spatřil turbany a šišáky. Ulevilo se mu, ale jen na okamžik. Vzápětí zahlédl bunčuk ozdobený medvědími drápy a pochopil, že tyto muže nepřivedla zvědavost na jeho šermířské umění. Právě naopak – přijeli, aby mu jeho dnešní plány předkazili.

Jezdci zpomalili. Koně to přijali s úlevou – pění na nozdřích a vlhce se lesknoucí srst vypovídaly o dlouhé a namáhavé jízdě. Těsně před táborem se družina roztáhla do širokého půlkruhu. Pět tuctů ozbrojenců na statných koních budilo respekt. Mužů v táboře nebylo ani dvacet. Nejedna ruka se zatoulala k jílci šavle či pažbě pistole.

Hasan jezdce vítal s hrdě zvednutou hlavou. Pobledlé tváře a neklidné oči však prozrazovaly, že nemá úplně pevnou půdu pod nohama. Učinil krok vpřed a odkašlal si.

„Irhane?“

Muž, který před ním zarazil koně, se od zbytku jízdy odlišoval nejen honosnější zbrojí a oděvem – kroužková suknice, šišák s drátěným závěsem po obvodu, kožesinou podšitý plášť, kalhoty z kordovánu, safiánové boty – ale hlavně pyšným výrazem tváře. Dal by se považovat za urozeného bojovníka, možná důstojníka sipáhiů, kdyby nevelel různorodé sběři, která více než vojenský oddíl připomínala bandu vyvrhelů.

„Proč jsi přijel?“ zeptal se Hasan.

Vojevůdce neodpověděl. Seskočil z koně a rázně vykročil k Hasanovi. Černé obočí měl svráštělé, ústa pod dlouhými kníry zlostně zkřivená a purpurová jizva na levé líci soupeřila s žilami na spáncích v rozčileném pulzování. V ruce svíral krátký pružný bičík, jímž ještě před chvílí netrpělivě pobízel valacha.

„Počkej, bratře!“ natáhl k němu onbaši ruku a ustoupil.

Irhan se nezastavil. Rozehnal se a švihl Hasana tak silně, že i když mladík zachytil bičík rychle pozvednutou levičkou, síla úderu ho srazila na zadek.

Hasanovi družiníci sebou trhli, zahučeli nelibostí a sáhli po zbraních. Irhan prudce vzhlédl od plazícího se bratra. Pistole se

zasekly za opasky, šavle znehybněly s čepelemi napůl tasenými z pochev.

„Neopovažte se!“ zařval Irhan. „Chátro nevděčná! Zapomněli jste na přísahu karačiovské odě?! I na to, že odabašim jsem stále já? Tenhle červ,“ ukázal bičíkem na Hasana, „podléhá mým rozkazům! Vzepřel se mi, a vy jste se k němu přidali, takže na vás padá stejná vina! Dobře víte, že kdo chce opustit naše řady, musí se vykoupit. Jinak je to dezerce, tak jako v řádném vojsku, a za tu je kůl do prdele!“

Nikdo ani nemukl. Oči vystrašeně lezly z důlků a ruce spěchaly pryč od zbraní.

Irhan se nadechl. „Karačiovci nejsou jako ostatní martalovské ody,“ pokračoval už méně zlostně, avšak stále zvučně a ostře. „Věděli jste to, už když jste se k družině hlásili. Disciplínu a oddanost veliteli stavíme nade vše. Je to zákon! A zákony ody je nutné dodržovat. Jestli chcete žít jako obyčejní lupiči a štvanci, přidejte se k prokletým Vranovičovcům, nebo jděte do Ostřihomi za smradlavými Idrizovci. No tak? Kdo chce zradit Karačiovce a přidat se k jiné odě?“

Muži v táboře klopili zraky. Dokonce i jezdcí, přestože byli v tu chvíli na koni – doslova i obrazně – se raději zdrželi úšklebků a posměšků, aby na sebe nepřivolali pozornost podrážděného velitele.

Odabaši pokýval hlavou a pohlédl na Hasana. Na mladíkově zápěstí naběhl rudý pruh.

„Jsme jedné krve,“ procedil Irhan skrz zuby, „ale to neznamená, že si můžeš dělat, co se ti zlíbí. Důrazně jsem tě žádal, aby ses vzdal toho potrhleho úmyslu. Nejdříve žádal, pak prosil, nakonec zakazoval. Jako do dubu. Zklamal jsi mě, bratře.“

„Zklamal?“ odsekl Hasan a rázně vstal. „Jestli tu někdo zklamal, tak jsi to ty! Vztekáš se, protože chci udělat to, nač jsi ty dosud nenašel odvahu?!“

Irhan zúžil oči a jizva opět začala hrozivě tepat. „Varuji tě, Hasane...“

„Nevyhrožuj mi, *bratře!*“ rozohňoval se mladík. „Oháníš se zákony ody. A co *džakmarča*? Není to nejvyšší nařízení ze všech? Krevní msta je posvátná. Dokonce i špinaví Idrizovci ji ctí. Ty ale už tři roky necháváš otcovu smrt bez odplaty!“

„Ty štěně!“ vyprskl Irhan a znovu se rozmáchl. Tentokrát však bičík nedopadl – odabašihovo zápěstí uvázlo v pohotově nastavené, překvapivě pevné Hasanově dlani.

„Neopovažuj se mě znovu udeřit,“ zasyčel mladší Karači. „Jinak ti ten bičík vezmu a přede všemi ti výprask vrátím. Alláh ví, že by sis to zasloužil. Za to, že otcův vrah stále kráčí po tváři světa. Ty snad neskřípeš zuby, když slyšíš zvěsti o *velikém turkobijci, jenž skolil Storukého Omara Karačiho*? Už dávno jsi měl jeho hlavu nabodnout na kůl, jeho příbuzné prodat do otroctví a jeho brloh v Banských vrších srovnat se zemí! Tři roky, Irhane! Tři roky ses nezmožil na to, abys krví prašivého bezvěrce očistil otcovo jméno! A teď mi ještě ke všemu chceš bránit v tom, abych odčinil tvé selhání?“

Irhan vykroutil ruku z Hasanových prstů a o krok ucouvl. Chvilí marně hledal slova. Svaly v obličejí se mu vlnily, jak svíral čelisti.

„Ty tvrdohlavý osle!“ zvolal nakonec. „Paličatý, nepoučitelný hlupáku! Musíš mít místo mozku kravské lejno, když si myslíš, že můžeš zvítězit! Nechápeš, o co tady jde? Snažím se tě zachránit před jistou smrtí! Ten čubčí syn kosí nepřátelské hlavy jako makovice! Svedl už přinejmenším tucet podobných soubojů a z každého odešel po vlastních. Přemohl dokonce i sečanského sandžakbega Karu Mehmeda. Nejlepšímu tureckému šermíři v pohraničí srazil hlavu dřív, než k uším diváků dolehlo první zařinčení mečů! A ty si myslíš, že ho porazíš?!“

Když utichly ozvěny Irhanova hlasu, odrážející se od čedičového útesu, na louce se rozhostilo ticho. Hasan zamračeně hleděl do bratrovy tváře.

„Možná zvítězím, možná ne,“ zachroptěl nakonec. „Na tom teď nezáleží.“

„Jakpak by ne? A na čem tedy?“

„Aby se v pohraničí vědělo, že synové Omara Karačiho nenechali otcova vraha beztrestně chodit po zemi. Přisahám při Prorokovi, že udělám vše pro to, abych vrátil čest otcově památce, naší rodině i celé karačiovské odě. A tobě radím – nestůj mi v cestě!“

Irhan se zprudka nadechl, jako by se chtěl na bratra znovu obořit, ale pak zaváhal a zase vydechl.

„Jak myslíš,“ zabručel po chvíli. „Očividně nemá smysl bránit ti. Ostatně, teď už není cesty zpět. Kdybychom souboj odvolali, oda by upadla do hanby.“

Hasan překvapeně pozvedl obočí. „Tak k čemu celé tohle divadlo?“

„Ještě se ti nerozbřesklo, hlupáku? Chtěl jsem tě odradit od účasti v souboji. Ne ho zrušit.“

„Cože?“

„S džauřem budu bojovat já sám.“

To Hasana zaskočilo. Chvíli nevěděl, zda se má rozčilit, nebo ustoupit, ale nakonec narovnal ramena a zavrtěl hlavou.

„Nic takového. Půjdu já. Od prvního dne, kdy jezdím s odou, sbírám bojové zkušenosti jen pro tento den. Nesnaž se mě přemluvit!“

Irhan Karači si ztěžka povzdechl, pokrčil rameny a pokynul svým chlapům, že konečně mohou sesednout z koní.

„Pojďme si uvařit kávu,“ navrhl Hasanovi. „Nikdy v životě jsem tolik nepotřeboval hrnek dobré, silné kávy.“

~ ~ ~

Téhož rána byl Kornel Báthory, kapitán hradu Drienov, nucen udělat cosi, co se mu za jiných okolností z duše přičilo.

Musel pokleknout.

Ve zповědnici to jinak nešlo. Tam se i ta nejpyšnější hlava musela s pokorou sklinit.

„...a také jsem bral Boží jméno nadarmo,“ soukal ze sebe neochotně. „Klel jsem, až se ozvěna od hradeb odrážela. Nechci se vymlouvat, ale... když člověk velí vojenské posádce, tak to snad ani

jinak nejde. Sám víte, že chlapi v pevnosti nejsou žádné dobře vycované slečinky z hraběcího fraucimoru...“

„Rozumím,“ ozvalo se ze stínu za dřevěnou mřížkou. „Pokračuj, můj synu.“

„Také zanedbávám modlitby. Ani na mše nechodím pravidelně...“

„To jsem si všiml.“

„S tím souvisí opilství. Občas si chlap po těžkém dni potřebuje vypít, a když si otupí hlavu chlastem, na večerní modlitbu už si nevpomene. Spíše se mu hlavou honí další hříchy. A když už jsme u toho – od poslední zpovědi jsem pětkrát... ne, vlastně šestkrát, když počítám i včerejší večer... takže šestkrát jsem se nemanželsky spustil s krčmářovou Ildikó. Ale bylo to s vědomím jejího otce. Ten vydřiduch ode mne dokonce chtěl zlatku za její... *přítulnost*. Tak tomu říkal, kuplíř starý. Řekl jsem mu, že až příště vtrhnou do vesnice martalovci nebo hajduci, jeho jediného nepustím do hradu a s protiútokem počkám, dokud mu nevypálí krčmu. Ten mamlas se tak vylekal...“

„Kornelie,“ přerušil ho kněz, zavrtěl se na lavici a naklonil se k mřížce. „Kornelie, Kornelie...“

„Velebný pane?“ zvedl Báthory zrak a pohlédl do vyzáblé, vráskami zbrázděné tváře. Na světě byli jen dva lidé, kteří ho nazývali celým křestním jménem. Jeho rodný otec a otec Martin. Oba to dělali tehdy, když ho chtěli za něco pokárat.

„Chválím tě za přiznání všech napáchaných hříchů,“ začal Martin z druhého konce. „Přestože, popravdě řečeno, bych byl rád, kdybys nechodil ke zpovědi, jen když se chystáš do boje nebo k duelu... Ale chci se tě zeptat na něco jiného. Jistě víš, čeho se ta otázka týká.“

Báthory se zhluboka nadechl a sklonil hlavu. Dlouhý plavý cop, spletený z pramene vlasů na temeni jinak vyholené hlavy, mu sklouzl do tváře.

„Jistěže vím. A odpověď je stále stejná.“

„Takže jsi ten dopis nenapsal. Proč?“

„I na toto vám odpovím stejně jako posledně. Nevím.“

„Ale víš.“

„Tak dobrá,“ zabručel Báthory už poněkud podrážděně. „Protože jsem nenalezl odvahu. Ano, přiznávám, jsem zbabělec...“

„V jiných záležitostech ti však statečnost nechybí. Když ti kapitanát přikazuje vyrazit na jih a rubat tam nepřátele hlava nehlava, bez otálení vskočíš do sedla. Také jsem slyšel, jak ti zazáří oči, když ti nějaký mohamedánský nadutec pošle výzvu k souboji...“

„Nu ano, ale to psaní... to je něco jiného. K němu se asi nikdy neosmělím.“

„Ale osmělíš, Kornelie. Jednoho dne to budeš muset udělat. Víím, že ti otec neustále píše, někdy i tři dopisy ročně. Nezanevřel na tebe.“

„Jak by také mohl, vždyť mu každý rok posílám padesát zlatých. Poctivých uherských...“

„Myslíš, že mu jsou peníze přednější než synovo slovo? Mám mu napsat místo tebe? Poslat mu tvé pozdravy? Jemu... a tvému synovi?“

„To by byla ještě větší zbabělost než úplné mlčení.“

„Pravda. Ale byl by to první krok. Potom bys jim snad napsal sám. A nakonec bys možná dostal rozum a zajel domů. Je to tvá rodina, Kornelie. Kdy jsi své blízké viděl naposledy? Na matčině pohřbu?“

„Uhm.“

„A to už je... kolik? Sedm let?“

„V září to bude osm.“

„Osm let jsi neviděl otce, bratra a vlastního syna.“ Otec Martin pokýval prošedivělou hlavou. „Toto je tvůj nejtěžší hřích, Kornelie. Přemýšlím, zda jsi ho vůbec hodlal zmínit. Rodina je svatá. Je to jeden z nejcennějších Božích darů. Pověz, proč se jí vlastně straníš? Je to kvůli synovi? Připomíná ti neblahé okolnosti, za nichž přišel na svět?“

Báthory se ošil. „Možná.“

„Ale ten chlapec za to přece nemůže. Je nevinný. Čistá duše. A ty ho trestáš za něco, co neudělal.“

„Netrestám, já jen...“

„Neodmlouvej mi, Kornelie! Snažím se ti otevřít oči. Hrubě jsi zanedbal rodinu. Tvůj syn vyrůstá bez otce. Jsem si jist, že se o něj jeho děd stará příkladně, ale vlastního otce mu nikdy nenahradí. Matku chlapec ztratil ještě jako nemluvně, Boží vůli nezměníme, ale otce... otce jsi mu vzal ty sám.“

„Už budu muset jít,“ zabručel náhle Báthory a zachrastil kroužkovým brněním, jež měl navlečeno pod koženým kabátcem s krátkými rukávy. „Aby na mne ta hadrová hlava nemusela čekat.“

„Teď z tebe hovoří vzdor, Kornelie. A právě v okamžiku, kdy je nutné být pokorný a upřímně litovat hříchů! Žel, za těchto okolností ti nemohu dát rozhřešení.“

„Když nemůžete, tak nemůžete,“ zamumlal Báthory a vstal.

„Jen tak nad tím mávneš rukou? Pamatuj, že dnešek může být tvým posledním dnem...“

„To sotva. Nemíním zemřít pod martalovskou šavlí.“

Dvířka ve zповědnicí se otevřela a ze stínu se vynořila šlachovitá, vysoká postava v tmavém hávu.

„Vybral sis špatný čas pro pýchu a tvrdohlavost, Kornelie.“

„Už jsem jednou takový,“ pokrčil Báthory rameny. „Jiný nebudu.“

„Až se Hospodin rozhodne, že je potřeba tě změnit, nějak už to zařídí. Koleduješ si o lekci, která tvou hrdost zlomí.“

Kapitán si povzdechl. „Když už ne rozhřešení, co alespoň požehnání, otče? A jestli ne mně, požehnejte alespoň mému meči.“

Otec Martin zavrtěl hlavou. Nebylo to však odmítavé gesto, jen vyjádření bezmoci nad Báthoryho povahou.

„Dobrá,“ povzdechl si. „Ale jen proto, že také Bohu jsou milá tvá vítězství nad pohanskou chátrou.“ Ze širokého rukávu vyklouzla kostnatá ruka a načrtla do vzduchu kříž. „Jdi tedy ve jménu Božím. Nechť tě chrání Otec, Syn i Duch svatý. Amen.“

„Amen...“

~ ~ ~

Před kostelem ho bodlo do očí ostré světlo. Slunce se právě odlepilo od Kočičí, ztuhlého lávového proudu na východním obzoru, vroubilo

zlatem tmavé věže na kopci a pomalu rozhánělo stíny v uličkách podhradí. Kornel si nasadil klobouk, zastínil oči širokou krempou, rozhlédl se... a překvapeně protáhl obličej.

Malé náměstí bylo plné lidí. Po ranní mši se Drienované nerozešli domů. Pohledy visící na Báthorym jasně vypovídaly o tom, co je důvodem jejich zdržení.

Kapitán zaváhal, ale pak narovnal ramena a sešel po krátkém schodišti. Dav se před ním rozestoupil jako Rudé moře před Mojžíšem. Báthory, poněkud v rozpacích, kráčel živou uličkou. Vesničané se za ním otáčeli s téměř nábožnými výrazy v obličejích.

„Nechť při vás stojí Všemohoucí, pane rytíři!“

„Dejte tomu bezbožnému lotrovi nažrat poctivého křesťanského železa!“

„Vraťte se nám ve zdraví!“

„Budeme se za vás úpěnlivě modlit!“

„Hej, kapitáne, včera jsem v lese setnul mladou borovici, byla na kůl pro mohamedánskou hlavu! Stačí říct a ohobluju ji, zaostřím a zatluču do země před hradní bránou!“

Jak jinak, stála tam také Ildikó a smáčela si kyprý výstřih slzami. Přes její rameno se na Kornela mračil krčmář – hrdina, nehrdina, byl mu dlužen za *přítulnost* jeho dcery. Báthory jim věnoval pouze krátký pohled – vzápětí se mu z druhé strany přihrnul do cesty korpulentní muž v drahém, kožešinou podšitém kabátu, který vystavoval na odiv navzdory nefalšovaně letnímu počasí.

„Kapitáne, dovolte mně a několika urozeným pánům, abychom vás doprovodili na kolbiště. Neodpustili bychom si, kdybychom propásli příležitost vidět něco takového na vlastní oči...“

„Ne, pane rychtáři,“ zavrtěl Báthory hlavou a vymanil rameno z mužovy zpocené ruky. „Už jsem vám jednou vysvětlil, že to není možné. Wesselényi povolil souboj pouze pod podmínkou, že doprovod každého účastníka nepřesáhne dva tucty mužů. Já sám jsem to vyzývateli stvrdil čestným slovem.“

„To samozřejmě chápu, ale možná se s tím dá něco udělat,“ naléhal rychtář a obrátil pohled ke skupině jezdců, čekajících na okraji náměstí. „Kdybyste střelce ukryl v lese...“

„To také udělám. Nejsem naivní. Ale i tak budou diváky pouze mí ozbrojenci, připravení v kteroukoli chvíli odpovědět na případný útok. Rozumějte, mým sokem je martalovec. Od nich může přijít lecjaká podlost. Musím přece dbát o vaše bezpečí. Kdyby se vám něco stalo, odpovědnost padne na mou hlavu.“

Drienovský starosta přimhouřil oči, zda nezahlédne pod Báthoryho knírem alespoň letmý úsměv, protože měl dojem, že se ho velitel hradu snaží řečmi o nebezpečí jen obalamutit. Kapitán se však tvářil smrtelně vážně.

„Tak tedy... když ne, tak ne,“ povzdechl si rychtář odevzdaně. „Nechť tedy Pán Bůh vede vaši ruku. A svatý Jiří nechť vám dopřeje další vítězství.“

„Díky. Slibuji, že se o výsledku souboje dozvíte jako první.“

Báthory se konečně prodral shromážděním ke svým mužům, kteří se už netrpělivě uhníždili v sedlech.

„Dnes jste se zpovídal nějak dlouho, kapitáne,“ uškíbl se poručík Horváth a podal Báthorymu bandalír se dvěma pistolemi v kožených poutkách a rapírem v pochvě na opasníku. Kornel si ho hned převěsil křížem přes hrud' a převzal od poddůstojníka uzdu svého koně. V sedle se ocitl jediným skokem, přestože v poslední době nejídal právě střídmě a opasek si od loňska musel povolit o dvě dírky.

„Đábelsky dlouho,“ zabručel. „Dusil mě tam jako tetřeva na víně. Kolena mě z klekadla bolí tak, že budu muset šermovat vsedě.“

Poručík se zachechtal. „Znovu ta stará písnička o zanedbané rodině a psaní otci?“

„Pořád dokolečka. Jedme, ať se neopozdíme.“

Horváth dal znamení družině. Husaři v blýskavých kyrysech i lehkoodění střelci s dlouhými ručnicemi na zádech a širokými bandalíry křížujícími hrud' jako jeden muž pobídl koně. Dosud povislé zástavy s erby Drienova – žlutý květ na černém kameni – a Báthoryových – tři bělostné tesáky v krvavě rudém poli obtočeném

drakem řádu svatého Jiří – zapleskaly mužům nad hlavami. Dav se hrnul za jezdci až na kraj vsi. Povzbudivé výkřiky zněly na pozadí drmolných modliteb. Nejeden slečna mávala mokrým kapesníčkem.

Ozbrojenci nechali podhradí za sebou, minuli i černé kamenné pole a otlučený čedičový vodopád, z jehož šestibokých úlomků byl postaven samotný hrad, a zamířili cestou k jihu.

Báthory se celou dobu mračil jako pohanský bůh hromu.

~ ~ ~

Zřícenina Šalgova se tyčila na strmém sopečném kopci pouhé dvě míle od Drienova.

Kdysi i tato pevnost hrdě střežila cestu, jež vedla Dubovými vrchy k jihu, do Jágru či Vacova na Dunaji. Jenomže pak přišla ničivá patnáctiletá válka s Turkem. Mazaní pohané obsadili hrad bez jediného výstřelu – vzali obyčejné sudy, natřeli je na černo a připevnili k vozům tak, že je obránci v mlžném počasí považovali za dobývací hmoždíře a raději se hned vzdali. Několik let se pak nad pevností třeptil pozlacený půlměsíc. Když roku 1593 přišlo osvobození, Turci se sice stáhli bez odporu, ale před odchodem se rozhodli tvrz zničit. Vyškrábali se s artilerií na nedaleký Čarodějnický vrch a odtamtud hrad rozstříleli napadrtí. Zůstal v tak žalostném stavu, že jeho dědicové už se neobtěžovali s obnovou.

Když Báthory vybíral místo souboje – jako vyzvaný na to měl právo – nejdříve se v něm ozval romantik: napadlo ho, že by se mohli bít přímo nahoře v ruinách. Jenže vzápětí si uvědomil to, co za něj trefně vyjádřil Horváth: „V těch bodláčím a trním zarostlých rozvalinách si zlámete hnáty dřív, než čepele svlaží první krev!“ A tak Kornel zvolil méně malebnou, avšak vhodnější louku v údolí.

Ve skutečnosti nebyla malebná vůbec. Jakmile se jezdci vynořili z šeré doubravy, do nosů je udeřil nepříjemný zápach. Po jeho zdroji nemuseli pátrat.

Na louce se od hlavní silnice oddělovala hradní cesta, stoupající v serpentínách až k pobožené bráně Šalgova. Uprostřed rozcestí byl

do udupané hlíny vsazen vysoký kůl s kolem nahoře. Mezi loukotěmi bezvládně visely polámané, popálené, vránami ozobané a jinak zohavené lidské údy.

Báthoryho to samozřejmě nepřekvapilo. Mrtvolu nechal na kůl pověsit on sám. Stejně tak na jeho příkaz byla ke kůlu přibita cedule s nápisem:

KDO TUDY SE ZLÝMI ÚMYSLY PROCHÁZÍ
TEN BUDE SPOLEČNÍKEM KRKAVCŮ
NA VRCHOLU TOHOTO KŮLU.

Zatímco cedule už byla řádně ošlehaná živly, nebožtík vypadal poměrně čerstvě. Báthory se staral, aby byli pravidelně dodáváni noví. O kandidáty na kolo nebyla v pohraničí nouze.

„K ďasú, už začíná pořádně zavánět,“ nakřčil Horváth nos, zachrchlal, naklonil se v sedle a hlučně si odplivl.

„Proto jsem ten kůl nenechal vztyčit na kraji vesnice,“ odvětil Báthory.

Oddíl sjel z cesty na louku a rychle se vzdaloval od smradlavého rozcestí. U košaté třešně, jež se osaměle tyčila uprostřed prostranství, Kornel zastavil a přikázal sesednout. Jen jeden lehkooděnc zůstal v sedle a na kapitánův pokyn pobídl koně k jihu. Zakrátko se společně s cestou ponořil do lesa.

„Trochu vína?“ sňal Horváth ze sedlové hrušky čturu.

„Ani nápad,“ ohradil se Báthory. „Jen by mě to zpomalilo. Navíc se od toho incidentu snažím chlastu vyhýbat...“

„Třícítku člověk oslavuje jen jednou za život.“

„Ale nemusel by při tom zase tak řídit. Polesný si byl stěžovat, jaký polom jsme způsobili...“

„Jednou za čas je potřeba vyzkoušet bojeschopnost kanónů. Že to bylo v noci a že jsme byli všichni ožralí jako prasata...“ Horváth se ušklíbl a pokrčil rameny.

„Musel jsem mu dát deset zlatých, aby neposlal do Fileku stížnost a žádost o náhradu škody.“

„Ale já přece neříkám, že se máme zlískat. Stačí hlt, na osmělenou...“

„Odvahy mám dost. A kromě toho,“ nakrčil Báthory obočí, „jste ve službě, poručíku. A pokud mě paměť neklame, opilství ve službě je zapovězeno.“

„Opilství? Jaké opilství? Vždyť to není pálenka. Jen víno na posilněnou, kvůli žízni...“

„Odložte tu láhev, poručíku.“

Horváth si povzdechl a zase převěsil čturu přes sedlo.

„Ten farář vám ale zvedl náladu,“ zabručel pod dlouhými kníry. „Někdy je lepší nechat svědomí spát.“

Báthory ho počastoval nevlídným pohledem a otočil se k ostatním mužům.

„Budte ve střehu, chlapi. Prach na pánvičky, pistole a šavle k ruce. Ale bez mého výslovného příkazu nikdo nic nepodnikne, jasné? Ani kdyby se souboj vyvíjel špatně.“

„To se přece nestane, kapitáne,“ ušklíbl se jeden z husarů. „S tím martalovským holobrádkem si raz dva poradíte.“

„Moje řeč,“ přidal se Horváth. „Tohle bude asi nejkratší souboj, jaký jste kdy svedl. Bez urážky, ale tenhle protivník vás není hoden. Nechtěl jsem vám nic říkat, máte vlastní rozum, jenže... takový proslulý sběratel mohamedánských hlav by měl přijímat výzvy jen od nejlepších tureckých šermířů, od urozených sipáhiů a janičářských důstojníků, a ne se zahazovat s kdejakým pomstychtivým martalovským klučikem. Kdyby byl alespoň náčelníkem ody, ale on je to jenom podělaný onbaši...“

„Na hodnosti a původu nezáleží,“ uťal Báthory. „Zabil jsem junákovi otce. Má právo na odvetu.“

„Hovno právo. Starého jste odpravil v poctivém boji. Storuký Omar si ani nezasloužil tak dobrou smrt. Měl skončit nabodnutý na kůlu nebo roztrhaný koňmi. Vlastně by vám to jeho štěně mělo být vděčné.“

„Hasan Karači na to má očividně jiný názor. Pomyslete na to, že jeho pomsta mohla mít i jinou, zákeřnější formu. Karačiovci se mohli

využít na nevinných, vydrancovat vesnice v drienovské správě, řádně nám zatopit. Namísto toho nám sami nabízejí palici Omarova syna. Byl bych hlupák, kdybych zahodil takovou příležitost.“

„Jen aby za tím nebylo něco jiného, kapitáne. Nějaký úskok.“

„S tím přece počítáme. Proč bych jinak přikázal střelcům, aby...“

„Zvěd se vrací!“ zvolal jeden z kyrysníků.

Obrátili pohledy k jihu. Jezdec, který před chvílí zmizel v lese, se opět objevil na cestě. Odbočil na louku a svižně klusal k třešni.

„Přijíždějí!“ hlásil veliteli. „Jasně jsem viděl karačovský bunčuk s medvědími pařáty...“

„Kolik jich je?“

„Něco přes dvacet.“

„Podle dohody. Nezahlédl jsi nic podezřelého? Nějaký pohyb v lese, vyplašené hejno ptáků nad stromy, cokoli, co by prozrazovalo, že je jich nablízku víc?“

„Naslouchal jsem jako rys, díval se jako jestřáb,“ dušoval se zvěd. „Nespatřil jsem nic nekalého.“

Báthory pokýval hlavou. „Dobrá. Uvidíme, jakou váhu má martalovská čest... Pokud něco takového vůbec existuje.“

~ ~ ~

„Vážně je mladý,“ utrousil Horváth.

„Čekal jsem, že bude ještě mladší,“ zabručel Báthory.

Velitel blížících se jezdců přitáhl oři uzdu a rázně pozvedl předloktí se zařatou pěstí. Martalovci se zastavili v uctivé vzdálenosti od třešně. Hasan Karači sesedl, pokynul muži nesoucímu bunčuk a vykročil přes prostranství k Drienovským. Báthory mu šel naproti s vlastním praporečkem po boku.

Setkali se uprostřed. Bunčuk s medvědími drápy vsazenými do pozlacené hlavice byl otlučený, jako by ho používali v boji místo kopí, ale i přesto se blýskal na slunci. Drak řádu svatého Jiří se jen neklidně vlnil a střídavě se skrýval a zase objevoval v záhybech vlajky.

Soupeři se navzájem měřili pohledy. Báthory hledal v mladíkově výrazu nenávisť a pomstychtivost, avšak z Hasanových očí sálal pouze chlad. Ticho se prohlubovalo. Báthory čekal. Bylo na vyzývatele, aby se představil jako první.

„Myslím, že se navzájem známe,“ promluvil nakonec poturčenec. „Nechejme stranou zdvořilostní fráze.“

„Ani já si na ně nepotrpím,“ přikývl Báthory. „Přejděme rovnou k praktickým otázkám. Zbraně.“

„Zbraně. Vidím, že nenosíš šavli.“

„Ne. Šermuji rapírem.“

„Má trochu širší a těžší čepel. Dá se s ním i sekat?“

„Dá. Nějaké námitky?“

„Ne. Budu mu čelit tímto šinširem.“ Zachrastil řetěz, na němž u Karačiho boku visela pochva s úzkou dlouhou šavlí. „Nějaké další zbraně?“

„Tesák do levé ruky a čakan pro případ, že se zlomí meč.“

„Na mé straně kinžál a balta. Střelné zbraně?“

„Ty jsou pro zbabělce.“

„Souhlasím. Koně?“

„To nechám na tobě.“

„Cestou sem jsem se naseděl v sedle dost. Rád si protáhnu kosti.“

„Já také. Zbroj?“

„Co navrhuješ?“

„Nechám si chrániče předloktí a kroužkový pancíř.“

„Přilba? Štít?“

„Ne.“

„V pořádku. I já si nechám chrániče a bechtereč.“

Báthory zhodnotil pohledem protivníků pancíř. Do kroužkové suknice byly vpředu vpleteny řady menších kovových plátů.

„Bechtereč tě chrání lépe,“ poznamenal.

„Také je citelně těžší.“

„Pravda, tím se to vyrovná. Bojujeme na smrt, předpokládám.“

„Jak jinak?“

Báthory konečně postřehl v Karačiho výrazu změnu.

„Jak jinak...“ zopakoval zadumaně. „V tom případě je nutná dohoda o těle poraženého. Navrhuji, aby bylo odevzdáno jeho druhům. Včetně oddělených částí. Pro řádný pohřeb dle nebožtíkovy víry.“

„Trvám na tom, že si vítěz může vzít soupeřovu hlavu.“

Báthory přimhouřil oči. „Dychtíš po trofeji?“

„Rozhodně. Hlavu mého otce jsi nechal shnit na hradní bráně. Teď budou vrány klovat do té tvé. Už pro ni mám v Jágru přichystaný kůl.“

Kapitán si ukazovákem a palcem promnul špičku dlouhého světlého kníru.

„Budiž,“ přikývl po chvíli. „Hlava patří vítězi. A co praktičtější odměna?“

„Chceš uzavřít sázku?“

„Uhm.“

„Kolik?“

„Řekněme... padesát zlatých?“

„Rýnských? Benátských?“

„Uherských. Zdá se ti to příliš?“

„Příliš? Zvyšme to na sedmdesát.“

„Tak potom rovnou sto. Ať to stojí za to.“

Karači trhl černým knírem. „Tedy dobrá. Sto dukátů a hlava ať jsou cenou pro vítěze.“

„Dohodnuto.“ Báthory měl na okamžik nutkání podat mu ruku, ale ze soupeřova postoje odhadl, že by toto gesto zůstalo bez odezvy. „Nuže – vše bylo řečeno...“

„Ještě něco.“

Kornel, který se už už chystal ukázat soupeři záda, pozvedl obočí.

„Musím tě varovat, bezvěřče – o nic se nepokoušej.“

„Kam tím míříš, *pohane*?“

„Vím o těch mužích v houšti támhle na úbočí.“

„Nemám tušení, o čem mluvíš.“

„Ale jistěže máš. Předpokládám, že jsou to vybraní drienovští střelci. Dobře si rozmysli, zda je použiješ. Přišel jsem sem s tolika muži, kolik povoluje dohoda, ale zbytek mé ody je blíž, než by ti mohlo být milé.“

„Ale, ale? Odabaši Irhan kryje mladšímu bratříčkovi záda? Když prohraješ, co uděláš? Vyrazí tě pomstít, jak káže martalovský zákon? O tom dost pochybuji. Tři roky se neodhodlal pomstít otce. Na tvém místě bych se na něj nespoléhal.“

Karači zatnul zuby – poprvé ho něco vyvedlo z míry. „Važ slova, džasure. Irhan Karači tě ještě může překvapit.“

„Jen ať to zkusí. Můj oddíl je připraven na cokoli. A ke tvému podezření, že jsem na svazích ukryl střelce... řekni svým chlapům, ať raději nedělají žádné prudké pohyby.“

„Dost řečí,“ zavrčel Karači. „Nejvyšší čas zkrřížit čepele!“

„Také si myslím.“

Protivníci se rázně otočili na patách a následování vlajkonoši spěchali zpátky k družinám.

„Jak to probíhalo?“ vyzvídal Horváth.

„Musel jsem mu lhát do očí.“

„V čem?“

„V tom, že jsme připraveni i na útok celé karačiovské ody.“

„Cože?!“

„Vyhržoval mi, že zbytek bandy je někde poblíž a může sem kdykoli přicvátat a rozsekat nás na cáry.“

„Panenko Maria a všichni svatí! Pošlu rychlého jezdce pro posily...“

„Ne. Neuděláme nic, co by je znervóznilo. Postačí, když zůstanete ve střehu. Mějte oči na stopkách. A nenechte se příliš unést soubojem – nenápadně hlídejte okolí.“

„Už je to tady, kapitáne,“ upozornil jeden z husarů.

Báthory se ohlédl. Karači se nezdržoval s přípravami. Opět kráčel loukou směrem k třešni. V ruce svíral šavli, za opaskem měl zastrčenu tureckou válečnou sekeru, v pochvě u boku se mu houpal kinžál.

„Ten je nedočkavý jako panna před svatební nocí,“ utrousil Horváth.

Báthory nic neřekl, jen si sňal klobouk, dozadu za opasek zastrčil čakan se špičatou hlavicí – vynikající při prorážení kyrysů a přilbic – natáhl si kožené rukavice a tasil rapír. Oboustranně broušená čepel se zableskla na slunci jako prut ryzího zlata.

Pak vykročil vstříc soupeři.

~ ~ ~

Přestože měl Báthory pověst výjimečného bojovníka, skutečný šerm nikdy pořádně netrénoval. Na studiích v Praze to zkoušel, ale rychle zjistil, že ve škole cechu fedrfechtýřů se nenaučí nic, co by už předtím nepochytil od svého otce v nesčetných cvičných soubojích. A pokud ano, byly to jen neužitečné finty, které v uherském pohraničí neměl proti komu použít. Když člověk čelí husarské šavli, hajduckému fokoši nebo širokému tureckému kiliči, většinou jsou mu všechny ty parere, cavere, stringere a bůhvíco ještě k ničemu.

Jistě, kdyby se kapitán postavil absolventu italské nebo německé šermířské školy, pravděpodobně by neobstál. Jenže v těchto končinách se bojovalo hrubě. Více rozhodovala síla a rychlost než skutečná zručnost. Báthorymu jeho schopnosti bohatě stačily i proti „civilizovaněji“ bojujícím Švédům při obléhání Prahy. Zde, v kraji lupičů, hajduků, balkánských poturčenců a zbedněných šlechticů, kteří i s moderními zbraněmi zacházeli se stejnou dřevorubeckou grácií, s jakou se jejich předkové mlátili turnajovými obouručáky, se jeden snadno stal slovným mistrem meče. Hlavně když mu v krvi kolovala krev rytířů, kteří bojovali s pohany už po boku udatného Vlada Draculy nebo u Moháče.

To samozřejmě neznamenalo, že by Báthory protivníka podceňoval. Už z postoje, který Karači zaujal, mu bylo jasné, že nečelí žádnému zelenáči.

Kornel pravačkou pozvedl meč, v levačce sevřel tesák – zacházení s ním bylo jednou z mála užitečných věcí, které ho naučili

čeští šermířští mistři – a mírně se přikrčil. Jeho tělo jako by se změnilo v pružinu.

Martalovci a Drienovští se kvůli lepšímu výhledu rozestoupili do stran a vytvořili tak dva půlkruhy, vyznačující kolbiště. Uprostřed kruhu Báthory a Karači pomalu obcházeli kolem sebe, bodavými pohledy navzájem odhadovali své úmysly, studovali pohyby a nohama prohmatávali terén. Zimy byly v posledních letech nezvykle dlouhé, takže časná červnová tráva byla ještě nízká.

Až na občasné zabzučení včely, frknutí koně nebo zašumění vánku v koruně třešně panovalo naprosté ticho.

„Tvůj otec,“ promluvil nečekaně Báthory, „zemřel v boji. Byla to čestná smrt. Když jsem ho probodl, dívali jsme se jeden druhému do očí.“

„Proč mi to říkáš?“ ucedil Karači. „Chceš ulevit svědomí, nebo přidusit mou nenávist a touhu po pomstě?“

„Svědomí mě hryže kvůli leccemu. V téhle věci je ale čisté.“

„Nech si ty řeči a raději boj.“

„Jak myslíš,“ odvětil Báthory a vyrazil.

Byl to pozoruhodně rychlý výpad, avšak martalovec se zaskočit nenechal. Sekající meč zachytil šinširem – s rukojetí ve výšce a hrotem obráceným k zemi – a pod čepelemi, na okamžik spojenými v jiskřivém ocelovém tření, prudce bodl kinžálem. Báthory odrazil dýku tesákem, ukročil, dvakrát zopakoval výpad šikmým sekem a pak náhle změnil způsob útoku a s levou nohou nataženou dozadu a pravým kolenem ohnutým bodl. Karači odrazil rapír na poslední chvíli, nazdařbůh švihl kinžálem a vrávoravě uskočil. Také Báthory ustoupil, mírně se uvolnil a zaujal základní postoj. Za jeho zády doznívaly vzrušené hlasy Drienovských.

Znovu kolem sebe kroužili, ostražitější než předtím, dech zrychlený. Báthory vyčkával. Předpokládal, že se soupeř bude chtít předvést, že nemá v úmyslu jen odvracet výpady.

Nemýlil se. Karači s heknutím poskočil a zaútočil. Báthory se šikovně kryl a couvl, avšak jeho protivník pokračoval v tlaku přískoky, doplněnými o další výpady. Kornel promyšleně ustupoval,

odrážeje střídavě šinšir a kinžál. Nechal protivníka podlehnout určité monotónnosti rytmu... a potom náhle ukročil, čímž přinutil Karačiho otočit se tváří ke slunci. V okamžiku, kdy martalovec přimhouřil oči, Báthory tvrdě přešel do protiútku.

Karači mohl děkovat bechterci. Obyčejným kroužkovým pancířem by hrot rapíru jistě pronikl, ale tentokrát zaskřípal na jednom z ocelových plátků vsazených do pletiva. Poturčenec vytřeštil oči, ale neztratil duchapřítomnost, využil situace a švihl šavlí. Příliš blízko stojící Báthory ji sice zachytil, jenže zakřivená čepel sklouzla po ostří až ke koši meče.

Oba pocítili na zpocených tvářích soupeřův dech. Martalovci i Drienovští společně zahučeli.

Báthory prudce zatlačil na meč, odstrčil protivníka a zesponu zaútočil levačkou.

Hrot tesáku však už probodl jen vzduch.

Karači se totiž odstrčením nenechal vyvést z rovnováhy, právě naopak – využil jeho energii k bleskové otočce podél Kornelova pravého boku, kterou se dostal za jeho záda. Dokončuje piruetu, sekl nejdříve kinžálem – ostří zařinčelo na pancíři kryjícím Báthoryho rameno – a vzápětí i šavlí.

„Je tvůj, odabaši!“ zakřičel někde vzadu jeden z martalovců.
„Setni mu kebuli!“

Odabaši?

Vodorovně dopadající čepel šinširu mířila na Báthoryho šjí.

Odsekla však jen konec Kornelova plavého copu. Kapitán se pohotově vrhl k zemi. Šavle mu zasvištěla necelou píd' nad temenem.

„K čertu s tebou!“ štěkl Karači.

Báthory udělal kotoul v trávě – měl štěstí, že se při tom nezranil o čakan zastrčený za opaskem – a bleskově se zvedl na kolena. Právě včas, aby odrazil další výpad.

Odabaši?!

Šinšir zařinčel na vodorovně nastavené čepeli rapíru. Jednou, podruhé, znovu. Karači se očividně rozhodl, že už nedovolí soupeři

vstát. Bušil do něj jako posedlý. Báthory si uvědomil, že nemá mnoho možností, jak se z toho dostat. A žádné východisko z onoho mizerného výběru nebylo čestné.

Jenomže tady v pohraničí neměly souboje žádná pravidla.

Vykryl další drtivý úder, a zatímco se protivník znovu rozháněl, prudce se narovnal a bodl tesákem. Zespodu, pod okraj Karačiho bechterce, do vnitřní strany stehna. A otočil zakřivenou čepelí v ráně.

Martalovec zařval a ještě jednou švihl šavlí. Báthory ji snadno odrazil a vytrhl tesák z rány. Vytryskl mohutný proud krve.

Z tepny.

Karači vrávoravě ustoupil. Vyvalenýma očima sledoval rudý gejzír, skrápějící svěže zelenou travu.

„Čubčí synu...“ vyrazil ze sebe. „Podlý, zákeřný džaure... proklínám tě!“

Už začínal lapat po dechu. Pochopil, že nemá mnoho času, sebral zbytky sil, zahodil kinžál, sevřel rukojeť šinširu obouruč a se širokým rozmachem sekl.

Jenže Báthory už stál na nohou. Šavli odrazil tak důrazně, že ji vyškubl soupeři z dlaní. Zatočila se ve vzduchu a dopadla pod nohy vyděšeně zírajících martalovců.

Karači klesl na kolena. Kdyby se nezachytil rychle nataženou rukou, upadl by na obličej.

„Prašivý bezvěřče...“ sípal. S krví z něj rychle unikala síla i život. „Boj se pomsty Karačiovců... Můj bratr... si tě najde...“

„Myslíš Hasana? Musí sníst ještě hodně pilafu, aby nabral odvalu se mi postavit. Dnes ji v sobě očividně nevykřesal.“

Martalovec vzhlédl. Oči už se mu kalily, ale přesto se v nich zrcadlilo překvapení.

„Tužil jsem to od chvíle, kdy jsem tě zahlédl,“ řekl Báthory. „Ale až když tě oslovili hodností, ujistil jsem se, kdo doopravdy jsi.“

Kapitán se rozehnal mečem.

„Už brzy se setkáš s otcem, Irhane. Pozdravovat ho ode mne nemusíš. Na dně pekla budeš mít jiné starosti.“

Čepel zasvištěla. Hlava Irhana Karačiho dopadla do trávy. Krev vytryskla z hrdla v impozantní jiskřivé fontáně, jako když se sypou drahé kameny.

Báthory švihnutím meče setřásl z ostří jedinou rubínovou krůpěj. Vzhlédl. Martalovci stáli bez pohybu, jako by právě pohlédli do očí bájně Medúzy. Nikdo ani nehlesl.

„Hlava poraženého a sto dukátů,“ připomněl jim Báthory. „Tak zněla dohoda. Chci jen zlato. Hlavu si nechejte. Pohřbete velitele, jak káže mohamedánský obyčej.“

Martalovci se konečně vzpamatovali a začali si vyměňovat pohledy. Rozezněly se tiché, vrčivé hlasy. Báthory jim ani nemusel rozumět. Po každém souboji, který v životě svedl, se našli tací, co chtěli zabitého bojovníka okamžitě pomstít. Ti rozumnější jim útok na protivníkův doprovod vymlouvali. Někdy skutečně došlo k boji, jindy si družiny rivalů vyměnily jen pár nenávistných pohledů a v klidu se rozešly. Byl zvědavý, kterou z možností zvolí martalovci.

Hádka byla ostrá, avšak nakonec zvítězil hlas rozumu. Z houfu se oddělilo pět mužů a zamířilo k velitelově mrtvole. Báthory sklonil meč a pozpátku, nespouštěje poturčence z očí, ustoupil. Jeden z martalovců mu hodil k nohám cinkající měšec. Pak čtyři z nich zvedli tělo, pátý hlavu, a všichni se rychle vrátili ke svým druhům.

Drienovští čekali, ruce na pažbách pistolí a rukojetích šavlí. Martalovci bez otálení nasedli na koně a vyrazili k jihu. Báthory vydržel, dokud nezmizeli v lesních stínech. Pak se otočil a spěchal zpátky k třešni.

Napjatá jednotka si vydechla a s následujícím nádechem propukla v jásot. Muži se shlukli kolem kapitána jako vosy na med a uznale ho poplácávali po ramenou.

„Pěkně jste mu pustil žilou, kapitáne!“ chechtal se Horváth. Přílbici měl zastrčenu pod paží a mozolnatou dlaní si otíral pleš. Byl zpocený, jako by s Karačim bojoval sám.

„Nic pěkného na tom nebylo,“ zabručel Báthory nespokojeně. „Ani rytířského. Vlastně měl pravdu, když mě obvinil z podlosti.“

„Ale jděte! V souboji s podělaným martalovcem neexistuje nic nečestného. Každý způsob, kterým ta pohanská sebranka sejde ze světa, je pro křesťanského bojovníka dobrý. Teď už si dáte to víno, kapitáne?“

„Později. Hlavně odtud zmizme. Čím dříve, tím lépe. Než se na nás sesype celá oda. Na koně!“

Báthory se ani nemusel obtěžovat s nasedáním. Ruce mužů ho do sedla doslova vynesly.

Jednotka pobídla koně k severu.

Nedojeli však ani k lesu, když se na cestě objevil jezdec. Očividně měl naspěch. Na rozcestí odbočil na louku a klusal vstříc ozbrojencům. Brigantina a prostá přilbice prozrazovaly příslušnost k vojenskému stavu.

„Filecký erb,“ přimhouřil Kornel oči.

„Posel,“ hádal Horváth. „Že by nové rozkazy z kapitanátu?“

„To by na nás počkal na hradě.“

Jezdec trhl uzdou a svižně seskočil z koně.

„Kapitán Báthory?“

„To jsem já.“

Muž rozepjal koženou brašnu u boku, vytáhl z ní úhledně složený, zapečetěný dopis a s uctivě skloněnou hlavou ho podal Báthorymu. Kornel dopis obrátil v prstech a pohlédl na pečeť. Údiv v jeho obličejí přinutil Horvátha, aby se zvědavě naklonil blíže. V rudém vosku byly vytlačeny tři dračí zuby.

Báthory dopis rozpečetil.

Muži se na něj beze slova dívali. Jak přelétal zrakem po úhledných řádcích, vytrácela se mu z tváří krev. Když dospěl k podpisu dole, jeho oči úplně ztratily lesk a propadly se hluboko do lebky.

„Špatné zprávy?“ zeptal se Horváth nesměle. „Stalo se něco u vás doma?“

Ruka s dopisem klesla na sedlovou hrušku. Kornel se zhluboka nadechl a zadíval se přes koruny stromů kamsi k severu.

„Poručíku...“ Pokoušel se mluvit pevným hlasem, avšak chvění deroucí se od srdce nebylo možné přeslechnout. „Myslím, že budete muset na nějakou dobu převzít velení nad drienovskou posádkou.“

~ ~ ~

„Při Šajtánovi a všech pekelných džinech, ghúlech a ifrítech!“ zaklel Hasan Karači, jakmile otevřel oči. Zrak měl zamížený, ale když se trochu soustředil, zjistil, že leží ve svém stanu na louce u Tichého potoka. V hlavě mu hučelo, žaludek se mu dral do krku a na jazyku měl poušť. Byl ještě omámený, ale přesto se pokusil vstát. Nešlo to. Ani se nepohnul. Kotníky a zápěstí měl pevně svázané.

„Co to má znamenat?“ vyštěkl. „Slyšíte? Kde jste kdo!“

Vchod do stanu se rozhrnul a dovnitř dopadl proud slunečního světla. Hasan s další hrubou kletbou odvrátil tvář. Světlo zaclonila vysoká postava.

„Vydrž, onbaši. Hned ti donesu čerstvou vodu.“

„Nechci žádnou zasranou vodu, Ismaile! Okamžitě mě rozvaž!“

„Odpusť, ale nemůžu. Odabaši to zakázal. Prý dokud se nevrátí, nesmíme tě pustit.“

„Nevrátí? Odkud?!“

„Odjel se dvěma tucty mužů na sever. Na louku pod zříceným hradem.“

Hasan nejdříve ztuhl a pak divoce zalomcoval pouty.

„Okamžitě pojď sem a zbav mě provazů!“ zařval.

„Mrzí mě to, onbaši, ale nemůžu...“

„Mrzet tě to teprve začne, jestli mě okamžitě neposlechneš!“

Jenže postava z vchodu zmizela, látka sklouzla dolů a ve stanu opět zavládlo přitímí.

„Bastarde!“ řval Hasan za vzdalujícími se kroky. „Prase špinavé! Hej, slyšíte mě? Kdo mě hned rozvažé, dostane na místě deset zlatých!“

Venku u táboráku zněly bručivé hlasy, někdo se dokonce tlumeně chechtal, ale ke stanu se nikdo nehrnul.

„Zbičuju vás jako špinavé otroky!“ vykřikoval Hasan bezmocně. „Vymiškuju vás tupým nožem! Udělám z vás tlupu kvičících eunuchů!“

Nadarmo plýtvat dechem. Ztichl a zlostně funěl. Po chvíli kdosi opět vpustil dovnitř slunce.

„Tvá voda, onbaši. Irhan říkal, že až se probereš, budeš mít žízeň jako velbloud. Něco ti nasypal do kávy. Usnul jsi jako zabitý.“

Hasan chvíli skřípal zuby, ale pak dovolil pobočníkovi, aby mu nadzvedl hlavu a přiložil ke rtům čturu. Skutečně měl ukrutnou žízeň.

„Jak dlouho jsem chrněl?“ zeptal se.

„Už je čas polední modlitby.“

„Do prdele!“

Náhle se nízko položené hlasy v táboře zprudka zvedly. Vzápětí zaduněla kopyta. Ismail se ohlédl přes rameno.

„Že by už byli zpátky?“

„Jdi se podívat, hlupáku!“

Pobočník vstal, rozhrnul plátno a vyhlédl ven.

„Och...“

„Co je?“ prskl Hasan. Slyšel, jak se hlasy mužů lámou. Koně se zastavovali, jezdci s cinkáním postrojů a řinčením zbrojí sesedali. Namísto vítězoslavného volání se odevšad ozývaly tiché modlitby.

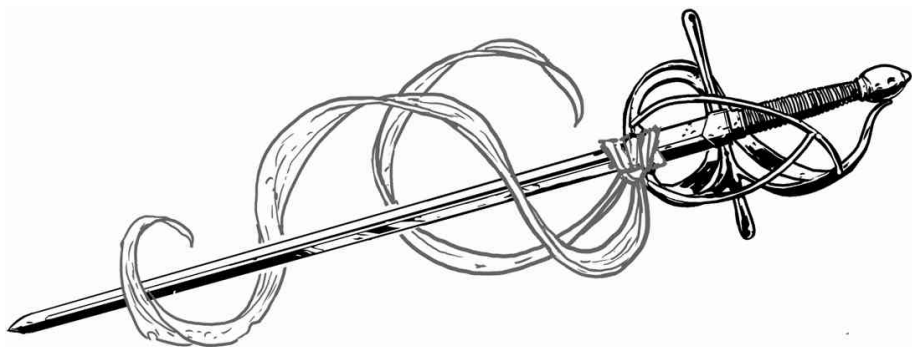
„Co se děje?!“ vykřikl mladý onbaši.

Ismail se k němu vrátil, beze slova vytáhl bičak a pustil se do přeřezávání provazů.

„Co je? Uhnul ti jazyk?“ vrčel na něj Hasan. Zrak už se mu pročistil, takže postřehl, jak pobočník zbledl. Hrdlo mu sevřela strašlivá předtucha. Setřásl rozříznuté provazy, promnul si strnulé údy, ztuhle se postavil a vrávoravým krokem vyšel ze stanu.

Slunce ho oslepilo. Zaclonil si oči dlaní, zamrkal a našel mezi rozmazanými siluetami právě se navrátilší jezdce. Když se na ně podíval lépe, ztuhl.

Vzápětí se od čedičové skály nad táborem odrazilo jeho drásavé vytí.

HLAVA DRUHÁ,

v níž Báthory koná pokání, avšak dramatické okolnosti mu nedovolí odčinit hříchy dostatečnou měrou.

Do Schemnitzbany – nebo *Štiavnice*, jak proslulé hornické město nazývali slovensky hovořící starousedlíci – dorazil Báthory už ve čtvrtek v podvečer.

Přímo ve městě se neměl v úmyslu zdržet, když však svižným klusem vyjel od Krupinské brány do srdce města vysoko ve svahu, u kostela přece jen na okamžik zadržel koně. Zpoza farní zdi zaznívaly hlasy. Jeden z nich bezpečně poznal, přestože ho neslyšel už léta. Chvilí rozvažoval, zda nesesednout a nevstoupit do zahrady, ale pak si jen povzdechl a odvrátil pohled. Ukázal záda Novému zámku – impozantní hlásce, jež zachytávala varovné signály ze stanovišť na okolních kopcích, hlavně ze Sitna – a vzápětí už mířil k Belianské bráně, kterou město opustil.

Stoupal do severních vrchů. Za hřeben vlevo zapadalo žhavé slunce, údolím vpravo se rozléhal hlas kostelního zvonu z Dilnu – *Belé*. Byl čas večerní mše. Báthory neodolal, opět na chvíli zastavil, sňal klobouk a pokochal se nádherným výhledem. Za mlada touhle trasou cestoval téměř každý den, ale panorama údolí s bílou kostelní věží uprostřed a modravými vrchy v pozadí ho nikdy neomrzelo.

Znovu zlehka pobídl koně ostruhami a ponořil se i s hrbolatou cestou do hustého lesa.

Pozemky a lesy v okolí Štiavnice vlastnili zámožní měšťané a *waldbürgeři* – těžařští magnáti. Už dávno se zmocnili také gruntů zadlužených šlechticů, takže v horách sevřených obloukem Hronu přežívala jen hrstka tvrdohlavých zemanů. Patřili k nim i Báthoryové z kurie na Širokém vrchu.

Nebyla tu bůhvíjak úrodná půda. Rod vlastnil jen pár vysoko položených políček a pastvin a největší hodnotu měl lán lesa, bohatého na zvěř. Poddaných žilo na statku a v okolních salaších a samotách jen málo. Kornel se otci vždy divil, proč za nic na světě nechce prodat chřadnoucí kopanice a za utržené peníze koupit možná malý, ale pohodlný dům dole ve městě. Nabídek dostával přehršle. Odmítal je však rázně a nejednou i velmi hrubě, ba dokonce se kvůli tomu dostal do vážných sporů s *waldbürgery* a byl předvolán před městskou radu. Přesto neustoupil. Nevzdal se lesů, jimiž se toulal skoro celý život a znal v nich každý strom.

Cesta byla čím dál strmější a hrbolatější. Slunce se nadobro skrylo za kopce a lesy se přikrádal soumrak. Kornel zpomalil, aby si kůň na výmolech nepochroumal nohy. Vpravo od něj stromy ustupovaly od cesty, aby uvolnily prostor rozsáhlému borůvčí. Usmál se. Kolikrát se odtud vracel s fialovými prsty a jazykem?

Ze vzpomínek ho vytrhly hlasy. Houstnoucím šerem před ním problesklo světlo.

„Mladý pane!“ volal někdo. „Ozvěte se! Mladý panééééé!“

Kornel přitáhl uzdu a sevřel pažbu pistole, palec na kohoutku.

Zpoza stromů v ohybu cesty vyšli tři muži. Nejstarší měl na sobě dlouhou, pod krkem zapnutou kabanici a beranici s perem zastrčeným do spony nad čelem; na zádech nesl starou mušketu. Jeho společníci měli jen kamizoly a širáky a ozbrojení byli obyčejnými valaškami.

„Dobrý večer,“ řekl Báthory.

Vyděšeně zaláтеřili a zastavili tak zprudka, až zpod škorní a opánek vytryskly kamínky.

„Kristova krev, co jsi zač?!“ zvolal nejstarší a sklonil proti ponuré postavě dlouhou hlaveň pušky. „Čert, nebo křesťanská duše?!“

„Ani čert, ani poturčenec,“ odvětil Báthory. „Opatrně s tím kvérem, Šlacho. Je to staré harampádí. Mrzelo by tě, kdyby náhodou vystřelilo.“

Muž v čepici škulbl šedivými, skoro bílými kníry, natáhl krk a přimhouřil oči.

„Co to... Paľo, posviť mi líp!“

Světlo rozhoupané lucerny poskakovalo po kmenech a keřích, jen jezdce jako by se bálo dotknout. Vraník nervózně frkal a křesal podkovami o kamenitou cestu.

„Copak mě nepoznáváš?“ ušklíbl se Báthory a sňal si klobouk.

Muž s puškou ztuhl.

„Ale vždyť... to je milostpán Kornel!“ Mušketa okamžitě obrátila ústí k tmavnoucí obloze, pažba klesla na chodidlo v holínce. „Takže jste ráčil přijet. Stihl jste to. Můj dopis vás našel...“

„Očividně,“ přisvědčil Kornel. „Ale to probereme doma. Kam jste vyrazili takhle v noci?“

Šlacha přešlápl z nohy na nohu. „No, my... hledáme mladého pana Michala. Ztratil se. Nikde není...“

Báthory se zachmuřil. „Kdy a kde jste ho viděli naposledy?“

„Ještě v poledne byl doma. Pak ho zahlédly ženy, které okopávaly pole u lesa, jak si vykračuje po stezce do bučiny...“

„A jindy to nedělává? Vsadím se, že zdědil dědovu toulavou povahu – v lese je mu lépe než za pecí...“

„Svatá pravda, milostpane! Kluk doma neposedí; někdy zmizí na celý den. Ale před západem slunce se vždycky vrátí. Tolik disciplíny ještě má. Jenže dnes... Pomalu se stmívá, a kluk nikde. Jako kdybych mu tisíckrát nedomlouval, jak jsou lesy po soumraku nebezpečné! Číhají v nich světloňoši, pomstychtiví permoníci, ohniví salamandři a jiné přízraky. Kolem Červené studny se po nocích na černém koni prohání duch Barbory Rösslové. V patách se jí řítí pekelní psi, kteří ji kdysi pod zem zavelkli. Tady Jano a Paľo se nedávno zapomněli v

hospodě v Teplé, a když se před půlnocí vraceli domů, slyšeli Satanovu smečku výt a štěkat nad polomem...“

Šlachovi společníci se jako na povel současně pokřižovali.

„Nemluvě o tom, že se po okolí toulají hajduci a poturčenci,“ pokračoval Šlacha v lamentování. „Kdyby takového šohaje prodali do otroctví, k janičářům, pořádně by si namastili kapsy. Navíc jsem od formanů s pivem slyšel, že se v hvozdu pod Skalkou usadili cikáni. Od nich se taky dá čekat leccos, ale zřídkakdy něco dobrého. Jenže vysvětlovat to mladému pánovi je jako zkoušet dřevěnými vidlemi probodnout husarský kyrys... Račte odpustit, urozený pane. K ničemu je šafář, který dopustí něco takového...“

„To posoudíme později. Je možné, že kluk utekl z domu?“

„Proč by to dělal? Na Širokém vrchu se mu nikdy neděla křivda...“

„Nu, právě proto. Možná mu zármutek zakalil rozum. Co si vzal sebou? Náhradní oblečení, jídlo, zásoby na delší cestu?“

„Právě že ne. Zmizela jen pánova kuše, která visela nad krbem. Mladý pán měl vlastní, menší, ale teď si vzal dědovu, kterou sotva natáhne...“

Báthorymu ožily oči. Sklonil se v sedle a natáhl ruku k pacholkovi. „Dej mi tu lucernu. Já kluka najdu.“

„Ale...“ nadechl se Šlacha.

„Vím přesně, kam se zašil. Vraťte se na statek. Po cestě trefíte i bez světla.“

Šlacha jen škulbl šedivým knírem, ale dál už nic nenamítal. Báthory obrátil koně a vyrazil zpátky cestou, kterou přijel. Šafář a čeledíni za ním hleděli, dokud světlo lucerny nesklouzlo z cesty na úzkou pěšinu a nepohltila ho tma.

„Ech...“ vydechl jeden z pacholků a znovu se pokřižoval. „I vy teď přemítáte, jestli to byl chlap z masa a kostí, nebo jsme potkali přízrak?“

Šlacha se na něj nevrle zamračil; o to nevrleji, že jeho napadlo totéž.

~ ~ ~

Na místě, kde pastýřskou stezku protínala bystřina, bylo úzké koryto přehrazeno ledabyle navršenými kameny. Voda se rozlila do šířky a vytvořila malé jezírko. Rozbahněné břehy byly věčně posety hlubokými stopami kopyt. Během dne tu pastýři cestou na pastvu a zpět napájeli dobytek. Za tmy, hlavně večer a brzy ráno, sem chodila za vodou vysoká.

Už během sestupu po úbočí k hrázi vraník neklidně pofrkával. U potoka Báthory zjistil proč – větril krev. V bahně na druhém břehu ležel jelen. Pořádný kus, paroží košaté, přinejmenším dvanáctérák.

Báthory pozvedl lucernu a rozhlédl se. Nezachytil žádný pohyb a kromě zurčení vody ani neobvyklý zvuk. Ostruhy se dotkly koňských slabin. Oř se neochotně přebrodil k mrtvému zvířeti. Báthory seskočil do bláta.

Jelena skolila střela z kuše. Kromě ní okusil také ostří nože – někdo zkušeně pustil krev z hlavní tepny a nařízl kůži od krku až ke slabinám. Vnitřnosti už však vyvrhnout nestačil. Vyuřil ho blížící se jezdec.

Báthory vzhlédl. Stezka za potokem prudce stoupala do svahu a už po pár krocích se ztrácela v husté doubravě.

„Neboj se,“ řekl Báthory.

„Nebojím,“ ozvalo se z houští ve stráni. „Mám kuši.“

Kornel se musel nadechnout, aby si zachoval pevný hlas. Od srdce se mu dralo sílící chvění. „Jak vidím, umíš s ní zacházet.“

„To tedy umím. Jeden podezřelý pohyb, pane, a skončíte jako ten jelen.“

„To bych nerad.“ Báthory pátral pohledem po chlapcově stínu v houštinách, záblesku očí ve tmě nebo alespoň zachvění lístku či větvičky, ale marně. „Před chvílí jsem potkal Šlachu. Vydal se tě hledat. Má strach, že tě unesli martalovci nebo cikáni...“

„Kdo jste, pane? Představte se!“

Kornelovi se sevřelo hrdlo. Tuto situaci si často představoval. Důkladně si připravoval, co řekne – jako herec, zkoušející těžkou roli. Jenže když se náhle zvedla opona, nacvičená slova mu vyvanula z mysli. Odkášlal si.

„Jsem Kornel Báthory. Kapitán císařského vojska. Toho času velitel hradu Drienov.“

Rozhostilo se ticho. Jen voda šplouchala mezi kameny.

„Posvíťte si do obličejů,“ přikázal hlas v temnotě.

„Cože?“

„Udělejte to. Mírím na vás.“ Houští zašustilo. Báthory zachytil záblesk na hrotu ocelové střely. Představil si, jak musí být chlapec vystrašený a jak se mu chvěje prst na spoušti, a raději rychle sňal klobouk a pozvedl lucernu k obličejům.

„A teď co? Když jsme se viděli naposledy, byl jsi ještě malý. A nevím o žádném portrétu...“

„Možná rozeznám rodovou podobu.“ Další odmlka. „Jenže tady žádná není. Vůbec nemáte báthoryovské rysy. Nepodobáte se ani mému dědovi, ani strýčku Peterovi. Budete mě muset přesvědčit jinak.“

Kornel neztratil trpělivost. Naopak, souhlasně pokýval hlavou. „Chytrý chlapec. Jen mamlas by se vydal do rukou cizího člověka.“

„Přesně tak. Nuže? Jak dokážete, že jste ten, jehož jménem se oháníte?“

„Co myslíš, jak jsem tě našel? Když mi šafář řekl, že se vypařila otcova kuše, namířil jsem si to rovnou sem. Otec mě tu učil střílet, zrovna když jsem byl ve tvém věku. On sám tady nikdy nelovil – říkával, že ho nebaví číhat tam, kde se mu zvěř sama přijde producírovat pod nosem. Ale pro zaučení nezkušeného střelce je to dokonalé místo. Napadlo mě, že tě tady najdu.“

Chvilí se nic nedělo. Potom z houští nad potokem vyšel chlapec s dlouhými plavými vlasy a těžkou starobyloou kuší v rukou. Byl překvapivě vysoký, ale zároveň hubený, přímo vyzáblý, jako vesničan přežívající na mizerné stravě.

„*Producírovat pod nosem,*“ zopakoval. „To jsou přesně dědova slova.“

„Co to byl za nápad vyrazit na lov takhle v noci?“ zeptal se Báthory, pošilhávaje po zbrani – sice skloněné, ale pořád natočené jeho směrem.

„Neměl jsem v plánu lovit potmě,“ pokrčil chlapec rameny. „Jenomže zvěř se dříve neukázala. A já jsem dnes *musel* něco ulovit. Stůj, co stůj.“

„A proč?“

„Napadlo mě,“ hlas mu trochu přeskočil, „že na dědově karu by neměla chybět zvěřina.“

Báthorymu chvíli trvalo, než našel slova. „Svatá pravda. Otec by měl určitě radost. A ty jsi na jeho počest skolil královský kus. Jen nechápu, jak jsi ho chtěl odtáhnout domů. Proč sis nevzal koně?“

„Kůň je hlučný. I vás jsem uslyšel na půl míle. Jelena bych rozporcoval a vzal tolik, kolik bych unesl.“

„A zbytek liškám a vlkům?“

Chlapec opět pokrčil rameny. Pak konečně vytáhl ze žlábků kuše střelu, naprázdno spustil tětivu a sestoupil po srázu k potoku. Báthory mu hleděl do očí, aniž by musel sklonit hlavu – inu, chlapec už dosáhl věku, kdy rostl jako z vody. Kornel horečnatě přemýšlel, zda ho obejmout nebo mu alespoň podat pravici, jenže mladík držel v obou rukou zbraň a očividně neměl ani pomyšlení na vřelé uvítání. Báthory v rozpacích sklonil pohled k úlovku.

„Vyvrhneme ho doma,“ rozhodl. „Musíme se vrátit. Dřív, než nás tady opravdu vyčenicají vlci. A dřív, než starému Šlachovi strachem zešediví i beranice.“

Chlapec se letmo pousmál.

Domů kráčeli bok po boku. Koně s jelenem přehozeným přes sedlo vedl Báthory za sebou.

Cestou mezi nimi nepadlo jediné slovo.

~ ~ ~

Báthoryové pocházeli ze Sedmihradska. Dodnes tam měli rozsáhlé majetky – přinejmenším hlavní rodová větev, z níž pocházela transylvánská knížata a uherští palatýni, dokonce i jeden král. Jenže kmen měl i menší výhonky, jež se ve stínu košaté koruny téměř ztrácely. Báthoryové z Banských vrchů patřili k těmto zapomenutým větvíčkám.

Svůj původ odvozovali od Gregora Báthoryho, hrdiny od Moháče, který po návratu z nešťastného bojiště našel svůj dvorec v Karpatech obrácený v popel. Jeho rodina skončila kdesi v tureckém otroctví – už o ní nikdy neslyšel. Hnán touhou po pomstě se Gregor stal potulným lovcem Turků a poturčenců. Po mnoha letech bojů jej osud zavál do horních Uher, kde se zjizvený rytíř na stará kolena znovu oženil. Dcera bohatého štiavnického měšťana přinesla do manželství věno v podobě statku na Širokém vrchu. A dala Gregorovi syna, Kornelova praděda. Rod přetrval.

Proslulého předka připomínal Báthoryovým jeho meč. Obrovitý obouruční meč, jenž byl nemoderním harampádím už v Gregorových dobách. Rytíř jej získal přímo na moháčském bojišti, kde mu ho svěřil umírající arcibiskup Tomory, velitel uherského vojska a zapřísáhlý turkobijce. Ostatně, i samotný meč se tak jmenoval.

Turkobijce.

Tradovalo se, že Gregor na cestě pomsty stál sto mohamedánských hlav. Zřejmě šlo o pořádně nadsazené číslo, jenže když se teď Kornel díval na masivní zbraň, visící na zdi v hlavní palotě, docela tomu věřil. Z meče sálala hrozba a zároveň jistá vznešenost. Jako by pocházel z pohádek, kde jím hrdinové jedním švihem stínali dračí hlavy. Po zubaté, ale dobře ošetřené, vycíděné a nabroušené čepeli poletovaly plamenné jazyky – odraz ohně praskajícího v krbu naproti. Meč díky tomu vypadal jako rozžhavený. Jako by se po letech nečinnosti dožadoval zakalení v krvavé koupeli.

„Děda mi o něm často vyprávěl.“ Báthory odtrhl pohled od meče a tázavě se zadíval na Michala.

Seděli za masivním hodovním stolem, sami dva, v mihotavém světle krbu a mnohoramenného svícnu. Jeden měl před sebou korbek s medovým mlékem, druhý džbán piva ze starodávného pivovaru v nedalekých Wyhních. V jídle se jen nimrali – Kornel proto, že ho dostatečně nasytily předchozí dva chody, a chlapec s očividnou nechutí už od chvíle, kdy sloužící začali servírovat.

„O kom?“ neporozuměl Kornel.

„Ne o kom – o čem. O meči.“

„Ach tak.“

„Hlavně jak se s ním Gregor Báthory prosekal z těch jatek u Moháče. Anebo jak ho praděda Imrich naposledy vzal do boje a u Sečan zahnal na útěk celý bölük janičářů. Jen tím, že strašně křičel a točil Turkobijcem nad hlavou.“

„Jo,“ přitakal Kornel tak trochu zahanben tím, že to byl chlapec, kdo se osmělil prolomit mlčení jako první. „Ty příběhy dobře znám. Otec nám je v dětství často vyprávěl. Mně a Peterovi.“

„Škoda, že už se dnes s takovými meči nebojuje.“

„Proč? Byly hrozně těžké. Copak jsi Turkobijce nikdy nedržel v rukou?“

Michal uhnul pohledem a zase vidličkou zašťoural v talíři. Silně kořeněná jehněčí plíčka mu očividně vůbec nevoněla. „Děda to zakázal. Prý je to rodová relikvie, ne hračka pro děti...“

„To říkal i mně s Peterem. Ale pokaždé, když nás nechal doma samotné, sundali jsme ho a soupeřili, kdo z nás ho udrží v rukou déle. Vsadím se o dukát, že i ty jsi to zkoušel.“

Chlapci šklublo koutky úst. „Jo, zkoušel. Pak jsem ho stěží vyvlekl zpátky na zed.“

„Vidíš? Kdo chtěl s takovým mečem bojovat, musel být kus chlapa.“

„No právě. Rapír nebo šavli uzvedne i děcko.“ Michal zalétl pohledem ke Kornelově meči, opřenému o křeslo před krbem. Tepaný koš a hlavice se blýskaly odrazem plamenů.

„To ještě neznamená,“ oponoval Báthory, „že muž s rapírem neporazí chlapa, který mává starým rytířským mečem. Právě naopak.“

„Hm. Vy o tom něco musíte vědět. Slyšel jsem o vašich duelech s tureckými šermíři.“

„Ano?“ Kornel dojedl telecí na slanině a cibuli, odsunul talíř a sáhl po džbánku s pivem. „Co přesně?“

„Vlastně všechno. Děda si o vás sháněl všechny podrobnosti. Jednou potkal ve Štiavnici kaprála pukanských husarů, který s vámi sloužil a několik soubojů viděl na vlastní oči. Děda ho vyslýchal jako

inkvizitor, div že ho nenatáhl na lavici. Náramně ho to zajímalo. Určitě by ocenil zprávy z první ruky.“

Kornel se zamračil do džbánku, zaváhal a pak se zhluboka napil. Chlapec k němu zvedl pohled.

„Proč jste mu nikdy neodepsal? Pokaždé, když přijel posel s poštou, děda se hned ptal, jestli nemá v brašně dopis od vás. Jenže vy jste mu žádný neposlal. Ani jednou. Příliš mnoho povinností?“

Báthory si ještě jednou lokl. Když nádobu postavil zpátky na stůl, praštil s ní o desku možná víc, než bylo potřeba.

„Jsi bystrý chlapec, Michale,“ otřel si mimovolně vousy. „Víš, že kdybych ti tvrdil něco takového, jen bych se vymlouval. Nechci ti lhát hned první den.“

„Tak proč jste se celá léta neozval?“

„Nevím. Asi jsem nenašel odvahu.“

„Udatně jste bojoval s mohamedány, ale napsat dědovi jste se neosmělil?“

Báthory se křivě ušklíbl. „Nejsi první, kdo mi to vyčítá.“

„To kvůli mně?“

„Cože?“

„Opustil jste rodinu kvůli mně? Abyste se nemusel starat o děcko?“

„To ne. To určitě ne... S tebou to nijak nesouviselo. Celé je to složité. Asi jsem si příliš zvykl na vojenský život. Vrhla jsem se do potyček, abych zapomněl na...“ Zbytek věty Báthory spolkl a zase se natáhl pro pivo.

„Na mámu?“

Kornel zavrtal pohled do stolu. Znenadání na něj dolehla únava. Do ticha praskala polena v krbu. Turkobjice se blýskal na zdi pokryté flekatou omítkou. Michal se odhodlal a strčil si do úst jedno sousto.

„Četl jsem vaše básně,“ řekl, zatímco bez nadšení žvýkal.

„Moje básně?“ zareagoval Kornel nepřítomně. „Kde jsi k nim přišel?“

„Přece v knížce. Děda si ji nechal dovézt z Prešpurku. Stála ho tři dukáty.“

„On ji také četl?“

„Jistě. Několikrát. Vlastně dost často. Chcete vidět, jak je ošoupaná? I listy už z ní vypadávají. Donesu vám ji ukázat...“

„Není potřeba.“

„Popravdě řečeno, hm...“

„Co?“

„Nevím, co na těch básních viděl. Nejsou moc dobré.“

„Tak v tom se shodneme,“ ušklíbl se Báthory.

„Upřímnost za upřímnost. Nikola Zrínský píše o dost líp. Četl jste Sirénu Adriatického moře?“

„Kdo ji nečetl?“

„Nejlepší báseň je Obléhání Szigetú.“

„To bezesporu.“

„Takovou poezii byste měl psát. O zabíjení Turků, o obětování se za křesťanskou vlast. Vždyť i my jsme měli předky, o nichž by se daly psát hrdinské eposy.“

„Můžeš to zkusit ty. Já píšu verše, jen když je mi smutno.“

„Vím,“ pokýval Michal hlavou a znovu, tentokrát s konečnou platností, odsunul talíř. „Všechny byly mámě. Vlastně jen proto jsem knihu přečetl. Vy...“ Nedopověděl.

„Hm?“ pohlédl na něj Kornel.

Chlapec se rozpačitě zavrtěl v křesle. „Měl jste ji hodně rád?“

Jejich oči se na okamžik setkaly.

„Ach ano,“ přikývl Báthory. „Velmi.“

Po zdech tančily stíny. Vedle vrzala podlaha z borovicových fošen. Šafář Šlacha tlumeným hlasem komandoval čeleď.

„Kateřina, ona...“ soukal ze sebe Báthory. „Umřela příliš brzy. V rozpuku krásy. Ještě dychtila po životě. Děda ti o tom určitě vyprávěl.“

„Jednou. Dávno. Ne moc podrobně.“

„Někdy ti ten příběh povyprávím.“

„Proč ne teď?“

„Oba máme za sebou těžký den. A ještě těžší nás čeká. Měli bychom se jít vyspat.“

„Rozumím. Nechcete jitřit staré rány.“

„Nic takového jsem neřekl...“

„V tom případě bych si to rád poslechl.“

Báthory na chlapce zkoumavě pohlédl. V jeho výrazu nebylo ani stopy po ospalosti.

„Není to pohádka na dobrou noc, chlapče. A určitě nemá šťastný konec...“

„Z pohádek už jsem vyrostl.“

Kornel opětoval Michalův nedočkavý pohled.

„Tak dobrá,“ nadechl se zhluboka a nahlédl do džbánku. „Ale nejdříve mi musí Šlacha dočepovat pivo.“

~ ~ ~

Kateřina Hájková pocházela z významného pražského rodu – jeden z jejích předků z otcovy strany se proslavil jako alchymista a astronom a nějakou dobu působil na císařském dvoře jako osobní lékař Rudolfa II.

Nebylo divu, že urozená rodina s nelibostí sledovala prohlubující se vztah Kateřiny s chudým uherským zemanem, který přišel na Karlo-Ferdinandovu univerzitu studovat právo.

~ ~ ~

„Právo?“ pozvedl Michal obočí. „O tom se děda nikdy nezmínil...“

„Necelý rok,“ upřesnil Kornel. „Na konci prvního semestru mi Kateřina oznámila, že je v jiném stavu...“

~ ~ ~

Svatba se konala v tichosti, potají, jen v přítomnosti kněze a dvou svědků, Kornelových spolužáků. Navzdory tomu se o ní Bedřich Hájek dozvěděl skoro okamžitě.

Neúprosně vyplnil hrozby a vykázal dceru z domu.

~ ~ ~

„Takže jsme zůstali skoro bez prostředků. Museli jsme si najít skrovné bydlení v chudinské čtvrti na Starém Městě. Snažil jsem se pokračovat ve studiích, ale šlo mi to čím dál hůř. Nakonec jsem dal univerzitě sbohem a začal jsem shánět peníze pro rodinu. Mnoho možností nebylo. Občas jsem musel volit i ne zrovna nejpoctivější způsoby...“

„Student práva mimo zákon?“ neodpustil si Michal. „Co to bylo za obživu?“

„Něco, nač nejsem vůbec hrdý. Nepočítej s podrobnostmi.“

„Škoda.“

Kornel se na něj zamračil. „Tak či onak, v létě měla Katka родit. Jenže právě tehdy do Prahy vtrhla švédská vojska...“

~ ~ ~

Armáda generála Königsmarcka s pomocí zrádného Arnošta z Ottowaldu obsadila levý břeh Vltavy – Hradčany a Malou Stranu. Předpoklad, že se stejně snadno zmocní i východního břehu, se ukázal jako mylný. Občané Starého Města se rozhodli bránit – zřejmě také pod vlivem hrůzostrašných zpráv o švédském vraždění a drancování Pražského hradu, jemuž neunikla ani vzácná díla z Rudolfovy Kunstkomory. Zatímco Švédové rabovali, velitel pražské vojenské posádky, maršál Colloredo, zorganizoval sbor měšťanů. K němu se přidala legie sestavená ze studentů a profesorů univerzity.

~ ~ ~

„A vy jste byl mezi nimi,“ hádal Michal. „V té legii.“

Kornel přikývl. „Bránili jsme město jako diví. Nejstrašnější byla bitva na Karlově mostě. Vltava zrudla krví, jako by náhle vypláchli všechna pražská jatka. Také já jsem v té tlačnici získal první válečnou jizvu – švédská halapartna mi nakousla rameno. Nakonec jsme je ale odrazili a včas spustili mříž na Mostecké věži...“

~ ~ ~